ירושלים

נַחֲמוּ נַחֲמוּ עַמִּי יֹאמַר אֱלֹהֵיכֶם: דַּבְּרוּ עַל לֵב יְרוּשָׁלַםִ וְקִרְאוּ אֵלֶיהָ כִּי מָלְאָה צְבָאָהּ כִּי נִרְצָה עֲוֺנָהּ כִּי לָקְחָה מִיַּד יְהוָה כִּפְלַיִם בְּכָל חַטֹּאתֶיהָ: קוֹל קוֹרֵא בַּמִּדְבָּר פַּנּוּ דֶּרֶךְ יְהוָה יַשְּׁרוּ בָּעֲרָבָה מְסִלָּה לֵאלֹהֵינוּ: כָּל גֶּיא יִנָּשֵׂא וְכָל הַר וְגִבְעָה יִשְׁפָּלוּ וְהָיָה הֶעָקֹב לְמִישׁוֹר וְהָרְכָסִים לְבִקְעָה: וְנִגְלָה כְּבוֹד יְהוָה וְרָאוּ כָל בָּשָׂר יַחְדָּו כִּי פִּי יְהוָה דִּבֵּר:

(ישעיה מ, 1–5)

***

נִתְפַּלֵּל לְמַעַן הַשָּׁלוֹם בִּירוּשָׁלַיִם וּבְאֶרֶץ הַקֹּדֶשׁ כְּדֵי שֶׁמִּירוּשָׁלַיִם יִתְפַּשֵּׁט הַשָּׁלוֹם אֶל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ. נִתְפַּלֵּל לְמַעַן הַשָּׁלוֹם בָּעוֹלָם, הַשָּׁלוֹם בְּתוֹךְ כָּל חֶבְרָה וְחֶבְרָה, הַשָּׁלוֹם בֵּין הָאֻמּוֹת, הָעַמִּים וְהַתַּרְבֻּיּוֹת, הַשָּׁלוֹם בְּכָל אַחַת מֵהַדָּתוֹת וּבֵין הַדָּתוֹת הַשּׁוֹנוֹת בָּעוֹלָם וּבִמְיֻחָד הַשָּׁלוֹם בֵּין שְׁלוֹשׁ הַדָּתוֹת הַמּוֹנוֹתֵאִיסְטִיּוֹת הַמַּבִּיעוֹת אֶת אֱמוּנָתָן בֵּאלֹהֵי אַבְרָהָם. נִתְפַּלֵּל שֶׁרוּחַ הַקֹּדֶשׁ תַּשְׁרֶה שָׁלוֹם בִּלְבוֹתֵינוּ כִּי מֵהַלֵּב נוֹבְעוֹת הַהַחְלָטוֹת לְמַעַן הַשָּׁלוֹם.

(האפיפיור פרנציסקוס)

***

﴿שִׁבְעַת הָרְקִיעִים וְהָאָרֶץ וְכָל שׁוֹכְנֵיהֶם מְסַפְּרִים בְּשִׁבְחוֹ. אֵין יְצוּר אֲשֶׁר לֹא יְשַׁבְּחוֹ וִיהַלְלוֹ, וְאוּלָם אַתֶּם לֹא תָבִינוּ אֶת דִּבְרֵי תִּשְׁבְּחוֹתָם. שָׁקוּל דַּעַת הוּא וְסוֹלֵחַ﴾

(סורה 17: המסע הלילי, פסוק 44)

﴿تُسَبِّحُ لَهُ السَّماواتُ السَّبعُ وَالأَرضُ وَمَن فيهِنَّ وَإِن مِن شَيءٍ إِلّا يُسَبِّحُ بِحَمدِهِ وَلٰكِن لا تَفقَهونَ تَسبيحَهُمۚ إِنَّهُ كانَ حَليمًا غَفورًا﴾

(سورة ١٧: الإسراء، الآية ٤٤)

***

عَزُّوا عَزُّوا شَعْبِي يَقُولُ إِلَهُكُمْ. طَيِّبُوا قَلْبَ أُورُشَلِيمَ وَنَادُوهَا بِأَنَّ جِهَادَهَا قَدْ كَمِلَ أَنَّ إِثْمَهَا قَدْ عُفِيَ عَنْهُ أَنَّهَا قَدْ قَبِلَتْ مِنْ يَدِ الرَّبِّ ضِعْفَيْنِ عَنْ كُلِّ خَطَايَاهَا. صَوْتُ صَارِخٍ فِي الْبَرِّيَّةِ: أَعِدُّوا طَرِيقَ الرَّبِّ. قَوِّمُوا فِي الْقَفْرِ سَبِيلاً لإِلَهِنَا. كُلُّ وَطَاءٍ يَرْتَفِعُ وَكُلُّ جَبَلٍ وَأَكَمَةٍ يَنْخَفِضُ وَيَصِيرُ الْمُعْوَجُّ مُسْتَقِيماً وَالْعَرَاقِيبُ سَهْلاً. فَيُعْلَنُ مَجْدُ الرَّبِّ وَيَرَاهُ كُلُّ بَشَرٍ جَمِيعاً لأَنَّ فَمَ الرَّبِّ تَكَلَّمَ.

(إشعياء ٤٠: ١–٥)

***

نُصلِّي مِن أَجْلِ السَّلامِ في القُدْسِ وَفي البِلادِ المقَدَّسَةِ كَيْ يَنْتَشِرَ السَّلامُ مِنَ القُدْسِ إِلى العَالَمِ أَجْمَع نُصَلِّي مِنْ أَجْلِ السَّلامِ في العالَمِ لِيَعُمَّ السَّلامُ جَميعَ المجتَمَعاتِ وَجميعَ الأُمَمِ، وَجميعَ الشُّعوبِ وَالثَّقافاتِ السَّلامُ الموْجودُ في كُلِّ دِينٍ مِنَ الدِّياناتِ، وَبَيْنَ الدِّياناتِ المختَلِفَةِ في هذا العَالَمِ خاصَّةً السَّلامَ الموجُودَ بَيْنَ الدِّياناتِ التَّوْحِيدِيَّةِ الثَّلاث تِلْكَ الدِّياناتِ التي تُعَبِّرُ عَن الإيمانِ بِرَبِّ إبْراهيمَ نُصَلِّي مِن أَجْلِ أَنْ يَطْبَعَ رُوحُ القُدُسِ السَّلامَ في قُلوبِنَا فَمِنَ القَلْبِ تَنْبُعُ القَراراتُ مِنْ أَجْلِ السَّلامِ.

(البابا فرنسيسقوس)

אלמוג בהר / ט׳ באב ה׳תשס״ב, ירושלים

הָרוֹאֶה יְרוּשָׁלַיִם בְּחָרְבָּנָהּ
יִקְרַע קֶרַע בְּבִגְדוֹ
וְ•ז יִתְפֹּר הַקֶּרַע
שֶׁלֹּא יִהְיוּ בְּגָדָיו עֲשׂוּיִם קְרָעִים קְרָעִים.

וִימַהֵר וְיֵצֵא וִיחַפֵּשׂ •חַר חַיִּים בָּעִיר
בְּכָל סִמְטָה
וּבְכָל לָשׁוֹן
שֶׁלֹּא נִהְיֶה בּוֹכִים שָׁוְא
מְרַבִּים קִינוֹת עַל אֲסוֹן בַּת-צִיּוֹן
וִירוּשָׁלַיִם כְּבָר בְּנוּיָה בִּנְיַן-עוֹלָם
וְכָל-שְׁעָרֶיהָ שׁוּב אֵינָם שׁוֹמְמִין.

אֲנִי יָצָאתִי וּמָצָאתִי חָתוּל עוֹבֵר בְּתַחֲנַת בִּקֹּרֶת שֶׁל הַמִּשְׁטָרָה
וּמִתְלַבֵּט מוּל הַכֹּתֶל בֵּין עֶזְרַת נָשִׁים וּגְבָרִים
וְרָאִיתִי אֲנָשִׁים רַבִּים חַיִּים חַיִּים כָּל אֶחָד בְּשָׂפוֹת רַבּוֹת
נָשִׁים וַאֲנָשִׁים חַיִּים בִּשְׂפַת אֲבִיהֶם וּשְׂפַת אִמָּם בִּשְׂפַת הַמָּקוֹם
וּשְׂפַת הַדֶּרֶךְ בִּשְׂפַת הַחִיּוּכִים שֶׁלָּהֶם וּשְׂפַת הַיֵּאוּשִׁים הַגְּדוֹלִים.
וְקָרַעְתִּי קֶרַע גָּדוֹל
עַל מַחְשְׁבוֹת הָרַעַשׁ וְהַשֶּׁבֶר שֶׁל לִבִּי
הָרוֹדְפוֹת אוֹתִי בִּמְקוֹמוֹתַי כֻּלָּם.

המשך בעמוד הבא >>>

התנועה הרפורמית בישראל
www.reform.org.il

رؤيا آخر الزمان

إشعياء

فِي ألأيّامِ الأخِيرَةِ، سَيُصبِحُ جَبَلُ بَيتِ اللهِ أعلَى الجِبالِ.
سَيَرتَفِعُ فَوقَ التِّلالِ، وَسَتَندَفِعُ إلَيهِ كُلُّ الأُمَمِ.
شُعُوبٌ كَثِيرَةٌ سَتَأتِي وَتَقُولُ: هَلُمَّ نَصْعَدُ إلَى جَبَلِ اللهِ، إلَى بَيتِ إلَهِ يَعقُوبَ. حَيْثُ نَتَعَلَّمُ أنْ نَحيا وَفْقَ مَشِيئَتِهِ، وَنَسلُكَ حَسَبَ تَعلِيمِهِ. لأنَّ شَرِيعَةَ اللهِ سَتَخرُجُ مِنْ صِهْيَوْنَ، وَكَلِمَتُهُ مِنَ القُدْسِ.
سَيَحكُمُ بَينَ الأُمَمِ، وَيَفصِلُ فِي نِزاعاتِ الشُّعُوبِ. تُحَوِّلُ الأُمَمُ السُّيُوفَ إلَى مَحارِيثَ، وَالرِّماحَ إلَى أدَواتٍ لِتَقلِيمِ النَّباتاتِ. لَنْ تَتَحارَبَ الأُمَمُ، وَلَنْ يَتَعَلَّمُوا الحَرْبَ مِنْ ذَلِكَ الوَقتِ فَصاعِداً.[٤]

القدس / مروان مخّول

أُريد من القدس
لا ما دعا إليه اللّه.
ولا شوارعَ زارها التاريخ
برقصةِ مذبوحٍ على عَجَلٍ فازدَحَمتْ.
فِي القدس أشياءُ أحلى؛
كأن يجمعَ المساءُ أهلَهُ في الحانَةِ
فيُدْمِي النومَ بالسّهرِ الصّباحيِّ
وأنّ لي في المدينةِ
فتاةً، ليست من طِينَتي
لكنها عَسَلٌ
مِن مِلّةِ الزّعرور.
تَروقني أيامُ الأسبوعِ في المدينةِ
وتكسر سَكرتي عطلتها
إذ تشابهني بخطرٍ يزيدُ
كلّما ضجَّ الحجيجُ سُدىً.
في القدسِ
لا يفيد المستفيدُ
ولا أنينُها
من قُبلةِ الذينَ
فتّشوا اللّه في المَعبرْ.
يوم سافرت الجميلةُ
تلكَ التي من مِلّةِ الزعرور
قرّرتُ أنّ في القدسِ
لا شيءَ يعنيني
حيفا أجمل.

חזון אחרית הימים

הנביא ישעיהו

וְהָיָה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים נָכוֹן יִהְיֶה הַר בֵּית יְהוָה בְּרֹאשׁ הֶהָרִים וְנִשָּׂא מִגְּבָעוֹת וְנָהֲרוּ אֵלָיו כָּל הַגּוֹיִם:
וְהָלְכוּ עַמִּים רַבִּים וְאָמְרוּ לְכוּ וְנַעֲלֶה אֶל הַר יְהוָה אֶל בֵּית אֱלֹהֵי יַעֲקֹב וְיֹרֵנוּ מִדְּרָכָיו וְנֵלְכָה בְּאֹרְחֹתָיו כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר יְהוָה מִירוּשָׁלִָם:
וְשָׁפַט בֵּין הַגּוֹיִם וְהוֹכִיחַ לְעַמִּים רַבִּים וְכִתְּתוּ חַרְבוֹתָם לְאִתִּים וַחֲנִיתוֹתֵיהֶם לְמַזְמֵרוֹת לֹא יִשָּׂא גוֹי אֶל גּוֹי חֶרֶב וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה:[4]

ירושלים / מרואן מח׳ול

עברית: רוזיה תבור

אני רוצה ירושלים
לא זו של אלוהים.
ו
לא זו של רחובות שביקרה בהם היסטוריה
במחול-טבח-נחפז ורחובותיה המו.

בירושלים יש דברים נאים יותר
כמו ערב המכנס את קהלו בבית מרזח
ופוצע באור בוקר את השינה עד זוב לילו.

ובה, בעיר הזו... יש לי
נערה שאינה מכור מחצבתי
אבל היא... נופת צופים
משבט עץ העוזרד.

אני אוהב את ימי החול של העיר
כי השבת משביתה את שכרון חושיי,
היא דומה לי בסכנה שגוברת בתוכה
כל עת שעולה בה המולת העולים אליה...
לשווא.

בירושלים
איש אינו מפיק תועלת
(גם לא הנושא את סבלה)
מנשיקה שקיבל מאלה
שפשפשו בציצית האל במחסום.
ולימים, כאשר נערתי נסעה
זו, משבט העוזרד -
החלטתי שבירושלים
דבר אינו מעניין עוד.
חיפה יפה יותר.

שאלות למחשבה • קיראו את המקורות שונים על ירושלים, כיצד ירושלים יכולה להיות גורם מאחד בין שלושת הדתות?